

hay sai. Hôm qua khổ quá, nhục quá thì than van, chửi đổng, chửi âm lên cho sướng miệng. Nếu hôm nay khổ hơn, nhục hơn thì hối tiếc cái quá khứ êm đẹp ngày hôm qua, có thể tiếp tục chửi nữa nhưng có khi lại phải chửi thắm, chửi lén. Đứt tay hay đổ ruột cũng đều có máu rơi nhưng hai chuyện hoàn toàn khác nhau, đừng lẫn lộn. Nếu trẻ con Việt Nam nào cũng như tôi lúc nhỏ, chưa ăn xin, chưa đánh giầy, không có hủ tiếu ăn là đã thấy khổ rồi, nếu người lính Việt Nam nào ở "ĐAKTO, ĐỒNG XOÀI, BÌNH GIÁ" đều có những nỗi buồn nhẹ nhàng, lãng mạn như các Công Chức Tỉnh Lễ thì xứ Việt Nam ta là Thiên Đàng rồi, đâu có ai phải bỏ xứ ra đi, tha phương cầu thực, *Năm Mươi Năm Nhìn Lại* vẫn thấy hận thù và nước mắt.

Trẻ thơ Việt Nam nghèo đói quá, người lính Việt Nam Cộng Hòa khổ cực quá. Kể lại đời họ có lẽ phải cần đến hàng ngàn Lá Thư Ái Hữu Công Chánh.

Tại sao có người phải hy sinh cho ta sống đến ngày hôm nay? Có dám vùi đầu xuống cát (như đà điểu sa mạc) mà nói là tại kiếp trước nó ở ác giới đây nó phải khổ, kiếp trước mình ở hiền giới đây mình sướng? Nếu nghĩ được như vậy thì ai đói khổ, ai bị đày ải, ai chìm ở biển khơi, ai có quyền bóc lột dân, ai có quyền tham nhũng đều do tiền kiếp của họ cả. Chen vào, giúp đỡ, chống đối đều là làm sai lạc cái thuyết nhân quả hay sao? Thế sự bỏ ngoài tai hay sao? Ngu si hưởng thái bình hay sao?

Thêm bột, che dấu, bôi lông tìm vết, chuyện nhỏ xé ra to, chuyện to ép lại nhỏ, lờ đi không nhắc tới, để đề cao cá nhân mình, tín ngưỡng mình, chủ thuyết mình, để hạ nhục cá nhân người khác, tín ngưỡng người khác, chủ thuyết người khác. Đó là việc thương tình của người thương tình, không lẽ đó là việc thương tình của các bậc siêu lãnh đạo hay sao?

Chắc có bạn đã phê bình: "Lại tiếp tục sân si rồi đó? hay là bị ALZHEIMER chăng?,thời ngưng đi cha!, biết rồi khổ lắm . . . nói mãi."■

XUÂN VỌNG

Quốc phá sơn hà tại
Thành xuân thảo mộc thâm
Cảm thời hoa tiễn lệ
Hận biệt điệu kinh tâm
Phong hoa liên tam nguyệt
Gia thư để vạn kim
Bách đầu tao cách đoản
Hồn dục bất thắng trầm

Đỗ Phủ

thơ

Núi sông còn ngậm hờn vong quốc
Thành quách xuân về ngậm cỏ cây
Thế sự! Hoa hương buồn ứa lệ
Tan đàn! Chim tử sợ hôn mê
Ba tháng triển miên mờ binh lửa
Thư nhà một bức quý vô song
Vượt đầu tóc bạc lưa thưa ngắn
Rụng hết, còn đâu chỗ cài trầm
Trần Giác Hoa phỏng dịch

THUỞ BAN ĐÀU

Nhật nắng, vàng thu loang hè phố
Dáng nhỏ thon thon nhẹ bước về
Một thoáng băng khuâng hồn lãng tử
Men tình chưa nhấp lưỡi buồng tề
Em là cô giáo khung trường nhỏ
Chăn dất bầy chim áo trắng xanh
Những buổi hoàng hôn anh chờ đón
Đường "Thanh" tình sử dấu chân son
Gió nhẹ, xuân sang nước thuận dòng
Lá thuyền buông thả giữa tình không
Vai kẻ vai nhỏ thơm dòng tóc
Mắt biếc giai nhân hè cửa lòng
"Địa Đàng" rừng đẹp lá xanh mơ.
Bóng mát chiều nao vẫn đợi chờ
Thoang thoang hương sen hồ "Tinh Mịch".
Đôi dòng tâm tưởng một tình thơ
Nắng hạ hồng lên má thắm xinh
Lung linh sóng mắt lửa ân tình
Run run cánh bướm môi hồng ướt
Tay siết vòng tay anh gọi "Em"!

thơ

TRẦN VIỆT ĐIỀU